

описва по-подробно глупостта, консервативните маниери, апатията и фалша, на които е подвластно това съсловие, представляващо в очите на Димов закостенялата идеология на испанския католически традиционализъм, всичко това – анализирано и видяно през оптиката на модерния човек. Защото значението на *идалгото* в испанския бит и култура не се ограничава от рамките на опростеното тълкуване на термина, представено в речника²: испански благородник, рицар. Идалго произлиза от *fidalgo* или *hijodalgo* (син на..., като се разбира, че е потомък на знатно потекло, удостоено някога с привилегиите да принадлежи към един миноритарен и привилигирован обществен слой от населението, като заслугите му са състоянието, което притежава, или извънредната му смелост, проявена в защита на интересите на монархията и католическата църква).

Като историческа фигура *идалговците* притежават сложна предистория, до чиято същина Димитър Димов се докосва и е в състояние да анализира благодарение на дълбокия и продължителен интерес към испанската история, литература и култура. Неговият интерес многократно надхвърля рамките на любопитството, предизвикано от испанската екзотика и контрасти. Той търси най-дълбоките исторически корени и трудно доловимата за всеки същност на испанската реалност. В спомените си Нели Доспевска забелязва този стремеж към позадълбочено опознаване на испанската действителност:

„За да напипа пулса ѝ, да проникне в атмосферата ѝ и да предаде основните ѝ характерни особености, Димов не се уповава само на личните си впечатления. Той е чел задълбочено историята на Испания, погълнал е произведенията на най-големите ѝ писатели, поети, философи, драматурзи. (...) Чувството му за отговорност не му позволява да пуска в ход само фантазията си. Тя започва оттам, където свършва методичното изследване на фактите.“³

² Андрейчин, Л. и др. Български тълковен речник. София, 1976, с. 259.

³ Доспевска, Н. Димитър Талев, Светослав Минков, Димитър Димов. В спомените на съвременниците си. София, 1973, с. 520.